

The Essence

Harry Potter and the Philosopher's Stone

J.K. Rowling

ဟာရီ ပေါ့တာ

နှင့်
ဖိုနျော့က်တုံး

(အပိုင်း-၁)

ကြည်ကြည်မာ

ခုတ်ယူအကြိမ်

ဟယ်ရီပေါ့တာနှင့် မှော်ကျောက်တုံး ကြည်ကြည်မာ

(၁)

အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေး

ရေဖယောင်းပင်လမ်း အမှတ် ၄ နေ ဒါစလီဇနီးမောင်နှံဟာ ဘုရား
သိကြား မစလို့ သူတို့ အိမ်ထောင်ဟာ ပုံမှန်အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း
ဂုဏ်ယူစွာ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ဘာမှမ
ပတ်သက်တဲ့ အိမ်ထောင်ကတော့ သူတို့အိမ်ထောင်ပါပဲ။ အကြောင်း
ကတော့ သူတို့ဟာ ဒါတွေကို လုံးဝမယုံကြည်လို့ပဲ။

မစ္စတာဒါစလီဟာ ဂရန်နင်လို့ခေါ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအရာရှိ
ဖြစ်တယ်။ သားရေဖောက်တဲ့ စူးအရောင်းအဝယ် လုပ်တယ်။ သူ့ပုံပန်း
ကတော့ ဝတုတ်ပြဲပြဲ အကောင်ကြီးကြီး ဝလွန်းလို့ လည်ပင်းတောင် မရှိ
တော့ဘူး။ မုတ်ဆိတ်တွေ ဗရပျစ်နဲ့။ ဒါစလီကတော် ကတော့ ပိန်
ပိန်ခြောက်ခြောက်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့။ သူမ လည်ပင်းဟာ ပုံမှန်လူတွေ
ထက် နှစ်ဆရှည်တယ်။ ဒီတော့ အလုပ်မရှိတိုင်း လည်ဆန့်ပြီး အိမ်
ခြံစည်းရိုးဘေးကနေ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ချောင်းကြည့်ဖို့ အလွန်
အဆင်ပြေတယ်။ ဒါစလီဇနီးမောင်နှံတို့မှာ ဒါလီလို့ခေါ်တဲ့ သားတစ်
ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့မျက်စိထဲမှာ သူတို့ကလေးဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှာမှရှား
တဲ့ ကလေးကောင်းလေးပဲပေါ့။

ဒါစလီ ဇနီးမောင်နှံဟာ သူတို့လိုတာ အကုန်ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိတယ်။ သူတို့ အကြောက်ဆုံးကတော့ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို လူသိသွားမှာပါပဲ။ မတော်လို့များ ပေါ်တာတို့ အိမ်ထောင် အကြောင်း တစ်ယောက်ယောက် သိသွားခဲ့ရင် သူတို့ ဘယ်လို လုပ်ရမယ် ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ ပေါ်တာရဲ့ ဇနီးဟာ ဒါစလီကတော်ရဲ့ ညီမ။ သူတို့နှစ်ယောက် အသွားအလာ မလုပ်တာ နှစ်အတော် ကြာသွားပြီ။ ဖြစ်ပုံက ဒါစလီကတော်ဟာ မိမိမှာ ညီမ မရှိသလို အယောင်ဆောင်နေတယ်။ အကြောင်းကတော့ ဒီညီမနဲ့ ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့မရတဲ့ ညီမရဲ့ ခင်ပွန်းတို့ ဟာ သူတို့နဲ့ လုံးဝမတူဘူး။ "ဒါစလီမဆန်" လိုက်တာ လွန်ရော။ တကယ်လို့များ ပေါ်တာမိသားစု ဒီလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာခဲ့ရင် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေ ဘယ်လို အတင်းပြောကြမလဲ ဆိုတာ တွေးမိတိုင်း သူတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ ကြက်သီးမွေးညင်း ထမိတယ်။ ဒါစလီဟာ ပေါ်တာမှာ လည်း သားတစ်ယောက်ရှိတာ သိတယ်။ တွေ့တော့ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒီကလေး ဟာလည်း သူတို့ ပေါ်တာနဲ့ မဆက်ဆံချင်တဲ့ ဆင်ခြေကောင်း နောက်တစ်ခု ပါပဲ။ သူတို့ဟာ ဒါလီကို အဲဒီလိုကလေးနဲ့ မတွဲစေချင်ဘူး။

ကျွန်မတို့ ပုံပြင်ဟာ မည်းမှောင်ထိုင်းမှိုင်းတဲ့ အင်္ဂါနေ့မှာစတယ်။ ဒါစလီ ဇနီးမောင်နှံတို့ အိပ်ရာနီးရုံ ရှိသေးတယ်။ အပြင်ဘက်ရှိ မည်းမှောင်မှောင် တိမ်တိုက်တွေနဲ့ မိုးကောင်းကင်ကို ကြည့်လို့ မသိနိုင်တဲ့ မကြာခင်မှာ လျှို့ဝှက်အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ရပ်များ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ဖြစ်ပွားတော့မယ်။ မစွတာ ဒါစလီဟာ သီချင်း တညည်းညည်းနဲ့ မိမိရဲ့ ဘာမှကြည့်လို့ မကောင်းတဲ့ ရုံးတက် လည်စည်းနက်တိုင်ကို ရွေးချယ်နေတယ်။ ဒါစလီကတော် ကတော့ အတင်းအဖျင်းကို စိတ်ဝင်တစား ပြောနေရင်း စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်နေတဲ့ ဒါလီကို ကလေးထိုင်ခုံထဲ ထိုးထည့်နေတယ်။

ညိုဝါဝါ ဇီးကွက်ကြီး တစ်ကောင် တောင်ပံများ ရိုက်ခတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ရှေ့က ပျံသန်းသွားတာကို ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိဘူး။

ရှစ်နာရီခွဲပြီ။ မစ္စတာ ဒါစလီဟာ ရုံးတက် လက်ဆွဲအိတ်ကို ကိုင်လိုက် တယ်။ ဇနီးသည်ပါးပေါ်ကို တစ်ချက် နှမ်းလိုက်တယ်။ ဒါလီနဲ့ နှုတ်ဆက်အ နှမ်းလေး ပေးချင်ပေမဲ့ ပေးခွင့်မရဘူး။ ဒါလီ ဒေါပွနေတယ်။ ပြောင်းဖူးမုန့် ကို နံရံပေါ် ပစ်ပေါက်နေတယ်။ "လူဆိုးလေး" မစ္စတာ ဒါစလီဟာ ရယ်မော ရင်း အိမ်ကထွက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ကားပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီး ပုဂ္ဂလိကသုံး ကား လမ်းအမှတ် ၄ ကနေ ကားကို နောက်ထိုး ဆုတ်ထွက်ခဲ့တယ်။

လမ်းချိုးနားမှာ ပထမဦးဆုံး ထူးဆန်းတဲ့ အရိပ်နိမိတ်ကို သူသတိပြုမိ တယ်။ အဲဒါကတော့ ကြောင်တစ်ကောင် မြေပုံကြည့်နေတာပဲ။ စစ်ချင်း တော့ မစ္စတာဒါစလီဟာ မိမိ ဘာကိုမြင်သလဲ ဆိုတာ သိပ်နားမလည်သေး ဘူး။ ဆက်ပြီးတော့ ခေါင်းလှည့်ပြီး သေချာကြည့်တယ်။ ကျားလို အကွက် စင်းနဲ့ ကြောင်တစ်ကောင် ရေဖယောင်းပင်လမ်းရဲ့ လမ်းကွေ့မှာ ရပ်နေတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာ မြေပုံရှိလို့လဲ။ မိမိဘာတွေ အတွေးခေါင်နေလဲ မ သိဘူး။ အလင်းရောင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပုံရိပ်မှာပဲဖြစ်မယ်။ မစ္စတာဒါ စလီဟာ မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လိုက်ပြီး အဲဒီ ကြောင်ကို စိုက်ကြည့်နေ တယ်။ အဲဒီကြောင်ကလည်း သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေတယ်။ မစ္စတာဒါစလီ ဟာ လမ်းကိုချိုးပြီး ခရီးဆက်သွားတယ်။ သူဟာ ကားနောက်ကြည့် မှန်က နေ အဲဒီကြောင်ကို စူးစမ်းကြည့်တယ်။ အခုကြောင်က "ရေဖယောင်းပင် လမ်း" လို့ရေးထားတဲ့ လမ်းပြ စာလုံးတွေကို "ဖတ်"နေတယ်။ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကြောင်က အဲဒီ လမ်းပြဆိုင်းဘုတ်ကို ငေးကြည့်နေတာပါ။ ကြောင် မြေပုံကြည့်တယ် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လမ်းပြဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်တာ လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ မစ္စတာဒါစလီဟာ အလကားပါဆိုတဲ့

သဘောနဲ့ ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်တယ်။ ကြောင်ကို မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ကား
မောင်းပြီး မြို့ကိုသွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် သူတွေ့တာကတော့ ဒီနေ့
သားရေဖောက်စူး တစ်ပုံကြီးမှာတဲ့ အမှာစာရချင်တာ တစ်ခုတည်းရယ်။

သို့ပေမဲ့ မြို့ထဲဝင်ခါနီးမှာ ကိစ္စတစ်ခုဟာ သူ့ကို ဖောက်စူးပေါ်ထားတဲ့
အာရုံကနေ လွဲဖယ်သွားစေတယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ နံနက်ပိုင်း လမ်းကျပ်လို့
ကားရပ်ပြီး စောင့်နေရင်း ငိုနေတဲ့အခါမှာ အနီးအနားက အဝတ်အစား
ထူးဆန်းစွာ ဝတ်ဆင်တဲ့ လူတချို့ကို မအောင့်နိုင်ဘဲ ကြည့်မိပါတော့တယ်။
ကြည့်ပါဦး- အဲဒီလူငယ်တွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဝတ်စားပုံ။ ဒါကတော့
အမြော်အမြင် မရှိတဲ့ ခေတ်စားတဲ့ဝတ်ဆင်မှု ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူက တွေး
ကြည့်တယ်။ သူဟာ စီရာရင်ကို လက်ချောင်းနဲ့ အသာခေါက်တယ်။ မ
ထင်မှတ်ဘဲ သူနဲ့ အလွန်နီးနီး ရပ်နေတဲ့ ခြုံထည်ခြုံတဲ့ သတ္တဝါဆန်းတွေ
ပေါ် အကြည့် ရောက်သွားတယ်။ သူတို့ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တိုးတိုးစကား
ပြောနေကြတယ်။ မစ္စတာဒါစလီ ဒေါသထွက်စွာ တွေ့ရှိတာကတော့ သူတို့
ထဲက ငနဲတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ဟာ အသက်ကဖြင့် တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး
ရှိနေပြီ။ ဒါ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ သူ့ထက် ၄-၅ နှစ် တောင်ကြီးတဲ့
အမျိုးသားဟာ ဒီလို စိမ်းလဲ့လဲ့ တောက်ပတဲ့ ခြုံထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသေး
တယ်တဲ့။ အရှက်ကိုမရှိဘူး။ မစ္စတာဒါစလီက ဆက်တွေးတယ်။ ဒါကတော့
နုလပိန်းတုံးတွေ လူကို ဆွဲဆောင်ဖို့ရန် ကြော်ငြာလုပ်တာ ဖြစ်မယ်။ ဒီလူ
တွေက အဖွဲ့အစည်းဌာန တစ်ခုခုအတွက် အလှူငွေ ရှာနေတာပဲ။ ဟုတ်ပြီ။
ဒါပါပဲ။ ကားတန်းကြီးရှေ့ကို စတင်ရွေ့လျားလာပြီ။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာ
တော့ မစ္စတာဒါစလီ ဂရန်နင်ကုမ္ပဏီရဲ့ ကားကွင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ သူ
အာရုံဟာ ဖောက်စူး အမှာစာဘက် ပြန်ရောက်သွားတယ်။

မစ္စတာဒါစလီဟာ မိမိရဲ့ ၉ လွှာရှိရုံးခန်းထဲမှာ ပြတင်းကို ကျောပေးပြီး

ထိုင်လေ့ရှိတယ်။ ဒီလိုမှ မထိုင်ရင် ဒီနေ့ မနက်ပိုင်း ဖောက်စူး အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ လုပ်ကိုင်ဖို့ရန် ခါတိုင်းထက် အများကြီး ခက်ခဲလိမ့် မယ်ဆိုတာ သူတွေ့ရှိသွားနိုင်တယ်။

နေ့အချိန်ကြီးမှာ အလျင်အမြန် ပျံသန်းသွားတဲ့ ဇီးကွက်တွေကို သူမမြင် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်က လူတွေကတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ကြ တယ်။ သူတို့ဟာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ ရင်း ဇီးကွက်တွေ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် သူတို့ခေါင်းပေါ်က ပျံသွား တာကို ကြည့်နေတယ်။ လူအတော်များများဟာ ညအချိန်မှာတောင် ဇီးကွက်ကို မမြင်ဖူးရှာဘူး။ မစ္စတာဒါစလီအဖို့ ပြောရရင်တော့ သူဟာ လုံး ဝပုံမှန်ကျတဲ့ ဇီးကွက်တွေရဲ့ အနှောင့်အယှက် မခံရတဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ နံနက်ပိုင်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။ သူဟာ မတူတဲ့ လူငါးယောက်ကို အော်ဟစ်ပြောဆိုခဲ့တယ်။ အရေးကြီး တယ်လီဖုန်း တချို့ဆက်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါ အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းတာတွေ လုပ်တယ်။ သူ့စိတ် ကောင်းမွန်မှု ဟာ နေ့လယ်စာစားတဲ့ အချိန်အထိ ရှိနေခဲ့တယ်။ ထိုအချိန်က သူဟာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကိုယ်လက် အညောင်းအညာ ဖြေရင်း လမ်းတစ်ဖက်က ပေါင်မုန့်ဆိုင်မှာ စားစရာနည်းနည်း ဝယ်စားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူဟာ ခြုံထည် ဝတ်ဆင်တဲ့ သတ္တဝါဆန်းတွေကို မေ့ပျောက်ထားပြီ။ ပေါင်မုန့်ဆိုင်များမှာ ဒီလူစုကို ပြန်ဆုံရပြန်တယ်။ ဘေးက ဖြတ်သွားရင်း သူတို့ကို ဒေါသမျက်လုံးနဲ့ သုံးလေးခါ ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူတောင် ဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မသိဘူး။ အဲဒီလူတွေက သူ့ကို ဆွပေးသလို ဖြစ်နေ တယ်။ အဲဒီနေ့တွေဟာ တက်ကြွစွာ တိုးတိုး ပြောဆိုနေတုန်းပဲ။ သူတို့ နား မှာလည်း အလှူခံပုံးတို့ ဘာတို့ မတွေ့ရဘူး။ ဒိုးနတ်မုန့်ကြီးတွေ ထည့်ထား တဲ့ အိတ်ကို ဆွဲပြီး ဒီလူတွေနား ဖြတ်သွားစဉ်မှာပဲ စကားသံ အပိုင်းအစ

တချို့ကို သူကြားလိုက်ရတယ်။

"ပေါ်တာ မိသားစု၊ မမှားပါဘူး၊ ကျုပ်ကြားခဲ့တာ ဒီအတိုင်းပဲ....."

"... ဟုတ်တယ်၊ သူတို့သား ဟယ်ရီ..."

မစ္စတာ ဒါစလီဟာ ဒိုင်းဆို ခြေလှမ်း တန့်ပစ်လိုက်တယ်။ ကြောက်ရွံ့မှု ဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။ သူဟာ တိုးတိုး စကားပြောနေကြ တဲ့ လူစုကို လှည့်ကြည့်တယ်။ သူတို့နဲ့ စကားပြောတော့မလို လုပ်ပြီးမှ ဒီ အတွေးကို စွန့်ပစ်လိုက်တယ်။

သူဟာ လမ်းတစ်ဖက်သို့ သုတ်သုတ်ကူးပြီး ရုံးခန်းကို အလောတကြီး ပြန် ပြေးတယ်။ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ အတွင်းရေးမှူးကို အမိန့်ပေးတယ်။ သူ ဟာ တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်ပြီး နံပါတ်လှည့်တယ်။ အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လို့ ပြီးဆုံးခါနီးမှာ ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ သူဟာ ဖုန်းကို ချ၊ မုတ်ဆိတ်ကို ပွတ်သပ်ရင်း တိတ်တိတ်ကလေး တွေးတောနေတယ်... ။ ဟင့်အင်း၊ ဒီလိုလုပ်တာ သိမ်ဖျင်းလွန်းတယ်။

ပေါ်တာဆိုတာ ရှားပါးတဲ့ အမျိုးနာမည် မဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တစ်ဝန်းမှာ အမျိုးနာမည်က ပေါ်တာ၊ ဟယ်ရီလို့ခေါ်တဲ့ သားတစ်ယောက် လည်း ရှိသေးတဲ့ အိမ်ထောင်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ် ဆိုတာ သူပြောရဲ တယ်။

နောက်ထပ်တွေးတယ်။ သူတူရဲနာမည်ဟာ ဟယ်ရီလို့ ခေါ်သလားဆိုတာ သူမသေချာဘူး။ ဒီကလေးကို သူဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး။ ဟယ်ဗစ် ဒါမှမဟုတ်ရင် ဟယ်လို့လို့ ခေါ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီကိစ္စကြောင့် သူ့ ဇနီးသည် စိတ်သောက ရောက်စရာမလိုဘူး။ ဇနီးသည်က သူ့ညီမ အကြောင်း ပြောလိုက်တာနဲ့ စိတ်အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားလေ့ရှိတယ်။

သူဟာ သူ့ဇနီးကို အပြစ်မတင်ဘူး။ မိမိမှာ ဒီလို ညီမတစ်ယောက် ရှိခဲ့ရင် လည်း... ဒါပေမဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိုခြုံ့ထည်နဲ့ လူတွေ ...

ထိုနေ့ညနေပိုင်းမှာ ဖောက်စူးအ ရောင်းအဝယ်ထဲ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ တွေ့ ရှိတယ်။ ငါးနာရီမှာ ကုမ္ပဏီ အဆောက်အဦကနေ ထွက်လာတဲ့အထိ ဒီကိစ္စကို သူတွေးနေတုန်းပဲ။ ဒါကြောင့် တံခါးဝမှာ ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိတယ်။

"တောင်းပန်ပါတယ်" သူဟာ တိုးတိုးတောင်းပန်တယ်။ အဲဒီ အဘိုးကြီးလေးဟာ သူတိုက်လို့ လဲကျမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် ကြာပြီးမှ မစ္စတာဒါစလီဟာ ဒီလူ ပန်းခရမ်းရောင် ခြုံ့ထည် ဝတ်ဆင်ထားတာ တွေ့ရှိတော့တယ်။ ခုနက မှောက်ရက်လဲတော့မတတ် အတိုက်ခံရတာကို နည်းနည်းမှ စိတ်မဆိုးသလိုပဲ။ ဆန့်ကျင်စွာပဲ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ တောက်ပတဲ့ အပြုံးတွေ ဝေလို့။ အဲဒီလူက ဘေးလူတွေ သတိပြုမိစေတဲ့ အသံစူးစူးနဲ့ ပြောတယ်။ "မတောင်းပန်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ဆရာကြီး။ ဒီနေ့ ဘယ်လို အဖြစ်မျိုးကမှ ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုး စေနိုင်ပါဘူး။ သိပ်ပျော်တယ်။ အကြောင်းက "ဟိုလူ" တကယ့်ကို သွားပါပြီ။ ခင်ဗျားလို "မတ်ဂေါ်" တွေတောင် ကောင်းကောင်း ဂုဏ်ပြုသင့်တယ်။ ဒီနေ့ တကယ့်ကို ပျော်တယ်၊ သိပ်ပျော်တယ်"

အဘိုးကြီးက မစ္စတာဒါစလီရဲ့ ခါးကို တစ်ချက် ဖက်လိုက်တယ်။ ဒီနောက် ထွက်သွားတယ်။

မစ္စတာ ဒါစလီဟာ နေရာမှာတင် အမြစ်ပေါက်နေသလို ဝိုင်ကျန်ရစ်တယ်။ ခုနက သူဟာ ရာခိုင်နှုန်းတစ်ရာ လူစိမ်းတစ်ယောက်က သူ့ကို တစ်ချက်မျှ အဖက်ခံလိုက်ရတယ်။ မိမိကိုလည်း "မတ်ဂေါ်" လို့ ခေါ်လိုက်တာမှတ်မိနေတယ်။ အဲဒါဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဆိုတာ ဘယ်သူသိမှာလဲ။ သူဟာ

ကြောက်လန့်ပြီး ကားပေါ်ပြေးတက်၊ အိမ်သို့ တအား မောင်းပြေးတယ်။
စိတ်ထဲမှာတော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ သူ့စိတ်ကူးမျှသာ ဖြစ်ပါစေလို့
မျှော်လင့်တယ်။ ဒါဟာ အရင်က သူဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိတဲ့ကိစ္စ။ သူ
ဟာ တွေးခေါ်အားဆိုတာကို အမြဲလို အလွန် အထင်သေးတယ်။ အမှတ် ၄
ပုဂ္ဂလိကကားလမ်းထဲ မောင်းဝင်မိတာနဲ့ သူပထမဆုံး မြင်လိုက်တာ
ကတော့ သူ့ကို စိတ်သက်သာစေတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ မနက်က မြင်ခဲ့ရတဲ့
ကျားအကွက်စင်းနဲ့ ကြောင်ကို သူမြင်တွေ့လို့ပဲ။ အဲဒီကြောင်ဟာ အခု သူ
အိမ်ဝင်းခြံစည်းရိုးပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ သူဟာ ဒီကြောင်ကို နံနက်ကတွေ့
ခဲ့တဲ့ ကြောင်ပဲလို့ ရာနှုန်းတစ်ရာ အတည်ပြုတယ်။ ကြောင်ရဲ့ မျက်စိ
တစ်ဝိုက်က အကွက်စင်းတွေဟာ နံနက်ကကြောင်နဲ့ တထေရာတည်းပဲ။

"ရှုး" မစ္စတာဒါစလီက အကျယ်ကြီး မောင်းတယ်။

အဲဒီကြောင်ကတော့ လှုပ်တောင် မလှုပ်ဘူး။ ခေါင်းမော့ပြီးတော့သာ သူ
ကို မိုက်ကြည့် ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါဟာ ပုံမှန် ကြောင်တွေမှာရှိသင့်တဲ့
အပြုအမူလား။ မစ္စတာ ဒါစလီဟာ နားမလည်နိုင်ဘဲ တွေးနေမိတယ်။ သူ
ဟာ မိမိကိုယ်မိမိ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ပြီးမှ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်
တယ်။ သူဟာ မူလက အကြံအတိုင်း သူ့ဇနီးကို ဘာမှမပြောဘူးလို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါစလီကတော်ဟာ ကောင်းမွန်ပြီး ပုံမှန်ကျတဲ့ နေ့တစ်နေ့ကို ဖြတ်သန်းခဲ့
တယ်။

သူဟာ ညစာ စားတဲ့အချိန်မှာ ဘေးအိမ်က သားအမိအကြောင်းကို
အသေးစိတ် အစီရင်ခံတယ်။ ဒီပြင် ဒါလီဟာ နောက်ထပ် စကားတစ်လုံး
(လုပ်ကိုမလုပ်ဘူး)ကို ဘယ်လို တတ်မြောက်လာတယ် ဆိုတာ ပြောပြ
တယ်။

မစ္စတာဒါလီဟာ မိမိကိုယ်မိမိ ပုံမှန်အနေအထား ရှိအောင် ဟန်ဆောင်တယ်။ ဒါလီကို ချောသိပ်တယ်။ သူ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ အတော်ပဲ ထိုနေ့ညသတင်းရဲ့ နောက်ဆုံးသတင်းကို ကြားလိုက်ရတယ်။

"နောက်ဆုံးမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး ဒေသအသီးသီးက ငှက်ချစ်သူတွေရဲ့ အစီရင်ခံချက်က ဖော်ပြတာကတော့ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံက ဇီးကွက်တွေဟာ ဒီနေ့မှာ အလွန်အလွန် ပုံမှန်မကျတဲ့ အပြုအမူတွေရှိတာ တွေ့ရှိရတယ်။ ဇီးကွက်ဆိုတာ ယေဘုယျအားဖြင့် ညအချိန်မှာ အစာရှာတယ်။ နေ့အချိန်မှာ အများအားဖြင့် သူတို့ကို မတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့နေထွက်တဲ့ အချိန်က စပြီး မျက်မြင်တွေ့သူ ရာအချို့ရဲ့ အစီအရင်ခံချက်အရ ဇီးကွက်တွေ နေရာအနှံ့ ပျံသန်းသွားလာ နေကြောင်း သိရှိရတယ်။ ကျွမ်းကျင်သူပါရဂူများလည်း ဇီးကွက်တွေ ဘာကြောင့် ရုတ်တရက်ကြီး သူတို့ရဲ့ အအိပ်အနေအလေ့အကျင့်ကို ပြောင်းသွားသလဲ ဆိုတာ ရှင်းမပြတ်တတ်ကြဘူး။"

ဒီနေရာရောက်တော့ သတင်းကြေညာသူဟာ သွားဖြပြီးရယ်တယ်။ "ဒါသိပ်ကို ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ပဲ။ အခု ကင်မရာမြင်ကွင်းကို ဂျင်း(မ)ဘက် လှည့်ပြီး မိုးလေဝသ ကြေညာချက် နားထောင်ရအောင်။ ဒီနေ့ည ဇီးကွက်မိုး ရွာဦးမလား၊ ဂျင်း(မ)"

"ကောင်းပြီ၊ ထိုက်" မိုးလေဝသ ကြေညာသူက ပြောတယ်။ "ဒါတော့ ကျွန်တော် သိပ်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ အပြုအမူတစ်မျိုး ဖြစ်တာဟာ ဇီးကွက်တင် မဟုတ်ဘူး။ ကင့်ပြည်နယ်၊ ယော့ခံ ရှိုင်းပြည်နယ်နဲ့ ဒင်ဒီးစ်စတဲ့ ဒေသက ပရိသတ်များဆီက သိရတာကတော့ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ မနေ့က ကြိုတင် အစီရင်ခံခဲ့သလို မိုးမရွာဘဲ ကြယ်ကြွေမိုးတွေ အများကြီး ရွာခဲ့တယ်။"

"လူတွေက မီးတုတ်ညကို ကြိုတင်ပြီး ကျင်းပတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီ

ပွဲဟာ နောက်တစ်ပတ်မှ ကျင်းပရမှာ။ မိတ်ဆွေတို့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်။ ဒီည မုချမိုးရွာပါလိမ့်မယ်"

မစ္စတာဒါစလီဟာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား လွန်းလို့ သူ့ရဲ့ လက်ရန်းပါတဲ့ ထိုင်ခုံပေါ် ငိုကျသွားတယ်။ အင်္ဂလန် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ကြယ်ကြွေမိုးတွေ ရွာနေတယ်တဲ့လား။ တိုးတိုးစကား တစ်မျိုးက ရှိသေးတယ်။ ပေါ်တာ အိမ်ထောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တိုးတိုးစကားတစ်မျိုး....

ဒါစလီကတော်ဟာ လက်ဖက်ရည်ခွက် နှစ်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ အခြေအနေ မဟန်ဘူး။ အကြောင်းစုံကိုတော့ သူပြောပြမှပဲ။

သူဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ ချောင်းဟန့်လိုက်တယ်။ "အော - ဖီချူနီယာ၊ အချစ်- မင်းခုတလော မင်းညီမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်း ကြားသေး သလဲ"

သူခန့်မှန်းထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒါစလီကတော်ဟာ အံ့လည်း အံ့ဩ၊ ဒေါသ လည်း ထွက်လာတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခါတိုင်းအချိန်မှာ သူတို့ဟာ ညီမ မရှိ ဘူးဆိုပြီး ဟန်ဆောင် နေခဲ့တာကိုး။

"မကြားဘူး" သူမက စူးစူးရှရှ အော်ပြောတယ်။ "ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ခုတင်ပဲ ထူးဆန်းတဲ့သတင်းကို ကြည့်ရတယ်" မစ္စတာဒါစလီက ပွစိပွစိ ပြောတယ်။ "ဇီးကွက်...၊ ကြယ်ကြွေမိုး...၊ ကိုယ်ဒီနေ့ မြို့ထဲမှာ လူထူးလူ ဆန်းတွေ တွေ့ခဲ့တယ်..."

"အဲတော့ ဘာဖြစ်လဲ" ဒါစလီကတော်က အကျယ်ကြီး မာန်မဲပြောတယ်။

"အင်း ကိုယ်တွေ့နေတာပါ... ဒါကတော့ ... မင်းသိပါတယ်... သူတို့လူစုနဲ့ နည်းနည်း ပတ်သက်ချင် ပတ်သက်လိမ့်မယ်"

ဒါစလီကတော်က နှုတ်ခမ်းစူပြီး သူမဘာသာ လက်ဖက်ရည် ပူပူကို

သောက်နေတယ်။ မစ္စတာဒါစလီဟာ ကြားခဲ့တဲ့ "ပေါ်တာ" ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကို သူ့ဇနီးပြောပြဖို့ သတ္တိရှိမရှိ စိတ်ထဲမှာ တွက်ဆနေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မပြောဝံ့ဘူး။ သူက တမင်တကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စပြောတယ်။ "သူတို့သားလည်း အခုဆိုရင် ဒါလီနဲ့ ရွယ်တူလောက် ရှိမယ် ထင်တယ်နော်"

"ရှိလောက်တယ်" ဒါစလီကတော်က မျက်နှာထား တင်းတင်းနဲ့ ဖြေတယ်။

"သူ့နာမည်က ဘာတဲ့ ဟိုးဝါ၊ ဟုတ်လား"

"ဟယ်ရီလို့ ခေါ်တယ်။ နားကြားပြင်းကတ်တယ်။ လူပြိန်းဆန်လိုက်တာ။ ကျွန်မကတော့ ဒီလိုပဲထင်တယ်"

"အိုး၊ ဟုတ်တယ်" မစ္စတာဒါစလီက ပြောတယ်။ သူ့နှလုံးသား နိမ့်ဆင်းသွားသလိုပဲ။ "ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း ဒီတိုင်းထင်တယ်"

သူလည်း ဒီကိစ္စကို နောက်ထပ် မပြောတော့ဘူး။ ဒီနောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ် တက်အိပ်ကြတယ်။ ဒါစလီကတော် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ကိုယ်လက်သန့်စင်နေတဲ့ အခါမှာ မစ္စတာဒါစလီဟာ ခြေဖွပြီး အိမ်ခန်းပြတင်းပေါက်နား ကပ်သွားတယ်။ အိမ်ရှေ့ဝင်းထဲကို သေချာကြည့်တယ်။ ဟိုကောင်က မူလနေရာမှာ ထိုင်နေတုန်းပဲ။ ရေဖယောင်းပင်လမ်းကို မျှော်ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုကို စောင့်စားနေသလိုပဲ။

သူ့ဘာသာ အတွေးခေါင်နေတာလား။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ပေါ်တာတို့ အိမ်ထောင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလား။ ဒီလိုဆိုရင်... တကယ်လို့များ အဲဒီစုံတွဲနဲ့ ဆိုင်နေခဲ့ရင်...၊ ဟင်း သူတို့ ဒီဒဏ်ကို ခံနိုင်မယ် မထင်ဘူးလို့ တွေးတယ်။

ဒါစလီ ဇနီးမောင်နှံ အိပ်ကြပြီ။ ဒါစလီကတော်ဟာ ချက်ချင်းပဲ အိပ်ပျော်

သွားတယ်။ မစ္စတာဒါစလီကတော့ မျက်စိကြီးဖွင့်ပြီး ခုတင်ပေါ် လှဲနေတယ်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကို တွေးကြည့်နေတယ်။ သူဟာ အိပ်မပျော်ခင်မှာပဲ သူ့အဖို့ ဖြေသိမ့်စရာ အတွေးတစ်ခု ရလိုက်တယ်။ ဒါတွေဟာ ပေါ်တာတို့ မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ပဲ ထားဦး၊ သူတို့ဟာ သူနဲ့ သူ့ဇနီးကို လာနှောင့်ယှက်စရာ အကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး။ ပေါ်တာ မိသားစု စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ ဖီချူနီယာတို့ဟာ သူတို့ကို ဘယ်လိုမြင်တယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းသိတယ်...။ နောက်ထပ် ဘာတွေဖြစ်လာလာ၊ သူနဲ့ ဖီချူနီယာတို့ ဒီအထဲ ရောပါသွားဖို့ လုံးဝမမြင်ဘူး။ သူသမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကို တစ်ဖက် စောင်းလိုက်တယ်။ ငါတို့ကို ထိခိုက်ဖို့ မမြင်ဘူး...

သူတကယ်ပဲ အမှားကြီးမှားပြီ။

မစ္စတာဒါစလီဟာ ဟိုလိုမ့်ဒီလိုမ့်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားပြီ ထင်တယ်။ အပြင်ဘက် ဝင်းထရုံပေါ်က ဟိုကြောင်ကတော့ အိပ်ချင်စိတ် နည်းနည်းမှ မရှိဘူး။ သူဟာ ကျောက်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေတယ်။ မျက်စိကတော့ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ရေဖယောင်းပင်လမ်း အဝေးတစ်နေရာက ကွေ့ချိုးကို ငေးကြည့်နေတယ်။ ဘေးလမ်းက ကားတစ်စီးဆီက ဒုန်းဆို ကားတံခါး ဆောင့်ပိတ်သံ ကြားရစဉ် ဒါမှမဟုတ် ဇီးကွက်နှစ်ကောင် မိုးပေါ်ကနေ အော်ဟစ် ပျံသန်းသွားတဲ့ အခါမျိုးမှာတောင် အနည်းငယ်မျှ အာရုံမပျက်ခဲ့ဘူး။ စင်စစ်၊ ညသန်းခေါင် တိုင်ခါနီးတော့မှ အဲဒီကြောင်ဟာ ကိုယ်ကို စတင် နေရာရွှေ့တယ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကြောင်စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လမ်းကွေ့မှာ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ သူပေါ်ထွက်လာတာဟာ တိတ်ဆိတ်လွန်းပြီး ရုတ်တရက်ဖြစ်လို့ မြေကြီးထဲက ထိုးထွက်လာသလို ခံစားရတယ်။ ကြောင်ရဲ့ အမြီးဟာ သာသာလေး လှုပ်ခါသွားတယ်။ မျက်စိလည်း မှေးသွားတယ်။

ရေဖယောင်းပင်လမ်းထဲမှာ ဒီလိုယောက်ျားမျိုး မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ သူဟာ မြင့်လည်းမြင့်၊ ပိန်လည်း ပိန်တယ်။ ဒီပြင် အလွန်အိုမင်းတယ်။ ဒါကတော့ သူ့မှာ ငွေရောင်တောက်နေတဲ့ ခါးပတ်ထဲ ထည့်ပတ်လို့တောင် ရနိုင်တဲ့ ဆံပင်နဲ့ မုတ်ဆိတ်ကို ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းတာ။ သူဟာ ဝတ်ရုံအရှည် ဝတ်ဆင်ထားပြီး မြေပေါ်ထိကျနေတဲ့ ခရမ်းရောင်ခြုံထည်ကို ခြုံထားတယ်။ ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကွင်းတပ်ထားတဲ့ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် စီးထားတယ်။ ပြာဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးအစုံဟာ အထူး လင်းလက်နေတယ်။ လခြမ်းသဏ္ဌာန် မျက်မှန်နောက်မှာ အလင်းရောင်တွေ ထွက်နေတယ်။ သူ့နှာခေါင်းဟာ ရှည်ပြီး ကောက်နေတယ်။ ကြည့်ရတာ နှာရိုးနှစ်ကြိမ်တော့ အနည်းဆုံး ကျိုးဖူးပုံပဲ။ ဒီလူရဲ့ နာမည်ကတော့ အောဘတ်စ်-ဒမ်ဘလီဒိုးလို့ ခေါ်တယ်။

ဒမ်ဘလီဒိုးကြည့်ရတာ မိမိဟာ မိမိရဲ့ နာမည်ကနေ မိမိဖိနပ်ရှည်အထိ အားလုံးကို မကြိုက်တဲ့ လမ်းထဲဝင်လာမိပြီဆိုတာ နားမလည်သလိုပဲ။ သူဟာ ခြုံထည်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး တစ်ခုခုကို စမ်းနေတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် ကလည်း သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ သူဟာ ရုတ်တရက် ဟိုကြောင်ကို မော်ကြည့်တယ်။ ကြောင်ဟာ လမ်းတစ်ဖက်က ခြံစည်းရိုးပေါ် ထိုင်လျက် သူ့ကို ကြည့်နေတယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဒီကြောင်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က သူ့ကို အလွန် စိတ်ဝင်စားစေတယ်။ သူက တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း "ကျုပ်အစောကြီး ကတည်းက သိသင့်တယ်" လို့ မိမိဘာသာ တိုးတိုးပြောနေတယ်။

သူဟာ အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲကနေ သူလိုချင်တဲ့ အရာကို ရှာလို့ရသွားပြီ။ ကြည့်ရတာ ငွေရောင်မီးခြစ်လိုပဲ။ သူက အဲဒါကို လက်နဲ့အသာ တောက်လိုက်တယ်။ မြင့်မြင့် မြှောက်ကိုင်ထားပြီး တစ်ချက် နှိပ်လိုက်တယ်။ သူနဲ့ အနီးဆုံး လမ်းမီးတစ်ပွင့်ဘတ်ခနဲငြိမ်းသွားတယ်။ သူက တစ်ချက် နှိပ်ပြန်

တယ်။ နောက်ထပ်မီးတစ်ပွင့် မီးရောင်ယိုင်ကျပြီး မည်းသွားတယ်။ သူဟာ စုစုပေါင်း မီးမှိတ်စက်ကို ၁၂ ကြိမ်နှိပ်တယ်။ လမ်းတစ်လမ်းလုံးရှိ မီးရောင် ဆိုလို့ အဝေးက အပ်ထိပ်ဖျား လောက် ရှိတဲ့အရောင်ပဲကျန်တယ်။ အဲဒါ ကတော့ ဟိုကြောင်ရဲ့မျက်လုံးပဲ။ တကယ်လို့ ခုချိန်မှာ ပြတင်းပေါက် အပြင် ဘက်က ရုပ်ပုံကို ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် ဒါစလီကတော်လို မျက်စိအင်မတန် လျင်တဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို မြင်နိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။ ဒမ်ဘလီဒိုးဟာ မီးမှိတ်ကိရိယာကို ခြုံထည် အတွင်းအိတ်ထဲ ပစ်ထည့် လိုက်ပြီး လမ်းအတိုင်း အမှတ် ၄ အိမ်ဆီသို့ စလျှောက်သွားတယ်။ ရောက် တာနဲ့ သူဟာဟိုကြောင်ရဲ့ နံဘေး ခြံစည်းရိုး အုတ်ရိုးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက် တယ်။ ကြောင်ကိုတော့ မကြည့်ဘူး။ ခဏနေတော့မှ သူက စကားစပြော တယ်။

"ခင်ဗျားကို ဒီမှာတွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ပါမောက္ခ မက်ဂေါ်နာဂေါ် "

သူက ကျားအကွက်အစင်းရှိတဲ့ ကြောင်ဘက် လှည့်ပြီးပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောင်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ သူ့အပြုံးကို ကြိုဆိုသူကတော့ မျက်နှာထား အလွန်တည်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောင် မျက်စိ ပတ်ဝန်းကျင်က အကွက်အစင်းတွေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း တူတဲ့ လေးထောင့်မျက်မှန်။ သူမမှာလည်း ခြုံထည် ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ အရောင် က အစိမ်းရောင် တောက်တောက်။ သူမရဲ့ဆံပင်နက်ကို တင်းနေအောင် ထိုးထားတယ်။ သူမ ကြည့်ရတာ အလွန်မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေပုံပဲ။

"ကျွန်မပဲဆိုတာ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ" သူမက မေးတယ်။

"ချစ်လှစွာသော ပါမောက္ခခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက် မာကျောတဲ့ ကိုယ်ဟန်ရှိတဲ့ကောင်ကို မတွေ့ဖူးခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျား"

"ရှင်သာ အုတ်ရိုးပေါ်မှာ တစ်နေကုန် ထိုင်နေမယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ မာကျော နေမှာပဲ" ပါမောက္ခ မက်ဂေါ် နာဂေါက ပြောတယ်။

"တစ်နေကုန် ဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွေ ဘယ် တက်နိုင်မလဲ။ ကျွန်တော် ဒီတစ်လမ်းလုံး ပျော်ပွဲပေါင်း ၁၂ ပွဲတောင် ဖြတ်သန်းလာခဲ့တယ်"

ပါမောက္ခ မက်ဂေါ်နာဂေါဟာ မကြိုက်တဲ့ ပုံနဲ့ နှာခေါင်းထဲက လေမှုတ် ထုတ်လိုက်တယ်။

"အိုး၊ ဟုတ်တယ်လေ။ လူအားလုံး အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပနေတယ်။ ဒါ ဆိုလည်း ပြီးတာပဲ" သူမဟာ စိတ်လောစွာနဲ့ ပြောတယ်။ "ရှင်က သူတို့ သတိပြုမိမယ်လို့ ထင်သလား၊ တကယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ "မတ်ဂေါ်" တွေ တောင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သတိပြုမိနေပြီ။ ဒါတင်ဘာကမလဲ၊ သူတို့ရဲ့ သတင်းအစီအစဉ် မှာတောင် ပါနေပြီ" သူမက ဦးလှည့်ပြီး ဒါစလီ တို့ အိမ်က မှောင်မည်းနေတဲ့ ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို မျှော်ကြည့်နေ တယ်။ "ကျွန်မ အားလုံးကြားပြီးပြီ။ ဇီးကွက်တွေ အုပ်လိုက် ...၊ ကြယ်ကြွေ တာ...၊ အင်း သူတို့ သိပ်တော့ မဖျင်းသေးဘူး။ ကင်ပြည်နယ်မှာ ကြယ်ကြွေ မိုး ရွာတယ်၊ ကျွန်မပြောရဲတယ်၊ အဲဒါ ဒီကို့ စနက်။ ဒီလူဟာ အမြဲတမ်း ကျပ်ပြည့်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ခင်ဗျား သူတို့ကို အပြစ်မတင်နဲ့" ဒမ်ဘလီဒိုးက သိမ်မွေ့စွာ ပြောတယ်။ "ဒီ ၁၁ နှစ်အတွင်းမှာမှ ခုလို အထိမ်းအမှတ်ပြုရမယ့် ကိစ္စတစ်ခုတည်းရှိ တာ" "ဒါ ကျွန်မ သိပါတယ်" ပါမောက္ခမက်ဂေါ် နာဂေါက ပြောတယ်။ "ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ အသိဉာဏ် ပျောက်လောက်အောင်တော့ ဖြစ်ဖို့ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ အားလုံး တကယ့်ကို သတိမရှိကြဘူး။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး လမ်းပေါ်ထွက်လာကြတယ်။"

"မတ်ဂေါ်" အင်္ကျီတောင် လဲမဝတ်တော့ဘဲ လမ်းပေါ်ရပ်ပြီး လျှို့ဝှက် သတင်းတွေ ဖလှယ်နေကြတယ်"

သူမဟာ ဒမ်ဘလီဒိုးကို လည်စောင်းပြီး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူမ ကို တစ်ခုခု ပြောစေချင်သလိုပဲ။ သူက ငြိမ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ သူမ ဆက်ပြော တယ်။ "ဟိုလူ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ နေ့ကောင်းနေ့မြတ်မှာ "မတ်ဂေါ်" တွေ တို့တည်ရှိနေတာကို တွေ့ရှိခဲ့ရင် သိပ်ကို ပြောင်မြောက်မှာပဲ။ သူ တကယ်ပဲ မရှိတော့ဘူးနော်၊ ဒမ်ဘလီဒိုး"

"တကယ်ထင်တယ်" ဒမ်ဘလီဒိုးက ပြောတယ်။ "ဒါကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲကနေ ကျေးဇူးတင်နေသင့်တယ်။ ခင်ဗျား သံပရာမုန့်ချို တစ်ခု စား မလား"

"ဘာတစ်ခု"

"သံပရာမုန့်ချို။ ဒါကတော့ ကျွန်တော် အလွန်ကြိုက်တဲ့ "မတ်ဂေါ်" အချို့ စာပေါ့"

"မလိုတော့ဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ပါမောက္ခမက်ဂေါ် နာဂေါက အေးစက်စက် ဖြေတယ်။ ခုချိန်ဟာ သံပရာမုန့်ချို စားသင့်တဲ့အချိန် မဟုတ် ဘူးလို့ ယုံကြည်သလိုပဲ။ "ခုနက ကျွန်မပြောသလိုပဲ၊ "ဟိုလူ" သွားပြီပဲ ထား ဦး..."

"ချစ်လှစွာသော ပါမောက္ခခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားလို အကျိုးအကြောင်း နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့နာမည်ကို တိုက်ရိုက်ခေါ်လို့ရမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ "ဟိုလူ" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စကားအစား ဒီ ၁၁ နှစ် အတွင်းမှာ ကျွန်တော် အားလုံးကို သူ့နာမည် ဗိုလဒီမွန့်ကို တိုက်ရိုက်ခေါ်ကြ ဖို့ နားချခဲ့တယ်" ပါမောက္ခ မက်ဂေါ် နာဂေါ တစ်ချက်ခါသွားတယ်။ ဒမ်ဘ လီဒိုးကတော့ ကပ်နေတဲ့ သံပရာမုန့်ချို နှစ်ခုကို ခွာဖို့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ သူမ

ဘယ်လို တုံ့ပြန်တယ်ဆိုတာ သတိမထားမိဘူး။ "တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ သူ့ကို "ဟိုလူ" လို့ချည်း ခေါ်နေရင် ကိစ္စတွေ ကြာလေရှုပ်ထွေးလေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်ဒီမွန်ရဲ့ နာမည်ကို တိုက်ရိုက်ခေါ်တာ ဘာများ ကြောက်စရာ ရှိလို့လဲဆိုတာ ကျုပ်တော့ မမြင်ပါဘူး။"

"ရှင် မကြောက်တာ ကျွန်မ သိတယ်" ပါမောက္ခ မက်ဂေါ် နာဂေါက စိတ်ဆိုးခြင်း တစ်ဝက်၊ ကြည်ညိုခြင်း တစ်ဝက်ပါတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ "ရှင့်ကျတော့ မတူဘူးလေ။ အားလုံးက ရှင်ဟာ ဟို - အို.... ကောင်းပြီရှင်၊ ဗိုလ်ဒီမွန်ကြောက်တဲ့ တစ်ယောက်တည်းသောသူ ဆိုတာ သိပြီးသားပါ"

"ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သိပ်မြှောက်လွန်းနေပြီ" ဒမ်ဘလီဒိုးက အေးအေးပဲ ပြောတယ်။ "ဗိုလ်ဒီမွန်မှာ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တဲ့ အင်အားရှိတယ်"

"ဒါကတော့ ရှင်က သိပ်ပြီး၊ ကောင်းပြီလေ... မြင့်မြတ်လွန်းလို့၊ အဲဒီလို အင်အားမျိုးကို အသုံးပြုဖို့ မသတိလို့"

"တော်သေးတယ် ဒီမှာ မှောင်မည်းနေလို့။ ပွန်လန်ကတော် ကျုပ်ရဲ့ နားရွက်ဖုံး အသစ်လေးကို ချီးကျူးတုန်းကတောင် ကျုပ်ဒီလောက် မျက်နှာ မနီခဲ့ဘူး"

ပါမောက္ခ မက်ဂေါ်နာဂေါက ဒမ်ဘလီဒိုးကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ပြီး "ဇီးကွက်နဲ့ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကောလာဟလနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အများက ဘယ်လိုပြောတယ် ဆိုတာ ရှင်သိလား။ သူက ဘယ်လို ပျောက်ကွယ်သွားလဲ၊ နောက်ဆုံး သူ့ကို တားဆီးနိုင်တာဟာ ဘာများလဲ"

ပါမောက္ခမက်ဂေါ်နာဂေါဂေါဟာ သူမအဆွေးနွေးချင်ဆုံး စကားကို ရောက်လာပုံရတယ်။ အဲဒါဟာလည်း သူမ အေးစက်မာကျောတဲ့ အုတ်ရိုးပေါ်မှာ တစ်နေကုန် ထိုင်စောင့်နေတဲ့ တကယ့် အကြောင်းအရင်းပဲ။

အကြောင်းက ကြောင်တစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူမဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဒမ်ဘလီဒိုးကို ခုလိုစူးစူးဝါးဝါး မကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကိစ္စကတော့ ရှင်းပါတယ်။ "အများ" က ဘာပဲပြောပြော ဒမ်ဘလီဒိုးပါးစပ် က ဖွင့်ဟအတည်ပြုမှ ဒါအစစ်ပဲလို့ သူမယုံကြည်မှာ။ ဒါပေမဲ့ ဒမ်ဘလီဒိုး ကတော့ ခပ်ပျော်ပျော်ပဲ။ နောက်ထပ် သံပရာမုန့်ချိုတစ်ခု ကောက်ယူ တယ်။ ပြန်မဖြေဘူး။

"သူတို့ပြောတာက" သူမက ဆက်ပြီးမေးနေတယ်။ "မနေ့ညက ဗိုလဒီမွန် ဟာ ဂေါ်ဇက် လိုဏ်ဂူကို ရောက်လာတယ်။ သူက ပေါ်တာဇနီးမောင်နှံကို သွားရှာတာ။

လီလီနဲ့ ဂျိမ်းတို့လည်း သူတို့လည်း - သူတို့လည်း သေပြီလို့ သတင်း ထွက် နေတယ်"

ဒမ်ဘလီဒိုး ခေါင်းငုံ့ချလိုက်တယ်။ ပါမောက္ခလည်း ရင်ထိတ်သွားတယ်။

"လီလီနဲ့ ဂျိမ်း... ကျွန်မ မယုံဝံ့ဘူး... ကျွန်မ မယုံချင်ဘူး...။ အိုး... ဒမ်ဘလီ ဒိုး..."

ဒမ်ဘလီဒိုးက လက်ဆန့်ပြီး သူမ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်တယ်။ "ကျုပ် သိ တယ်... ကျုပ်သိတယ်" သူက စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ပြောတယ်။

ပါမောက္ခမက်ဂေါ် နာဂေါဟာ အသံတွေတုန်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။ "ဒါ တွေတင်မကသေးဘူး။ သူတို့က ပြောတယ်။ သူဟာ ပေါ်တာဇနီးမောင်နှံရဲ့ သား ဟယ်ရီကိုပါ သတ်ဖို့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်လိုက်ဘူး။ အဲဒီကောင် လေးကို သူမသတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ သူတို့ကပြောတယ်။ ဟယ်ရီပေါ်တာကို သူမသတ်နိုင်တဲ့ အခိုက်မှာပဲ၊ သူ့မှော်ပညာတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်တယ်။ အဲဒါကတော့ သူ ထွက်ခွာသွားတဲ့ အကြောင်းတဲ့"

ဒမ်ဘလီဒိုးဟာ စိတ်လေးစွာနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

"ဒါ - ဒါအမှန်ပဲလား" ပါမောက္ခမက်ဂေါ် နာဂေါက တွေဝေစွာနဲ့ မေးတယ်။

"သူဟာ အကုသိုလ်တွေ တစ်ပုံကြီးလုပ်တယ်...၊ လူတွေအများကြီး သတ်တယ်... ကောင်လေး တစ်ယောက်ကျမှ မသတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါသိပ်ကို အံ့သြစရာပဲ...၊ ကျွန်မ အင်အားတွေ အများကြီး အကုန်ခံပြီး သူ့ကိုတားဆီးခဲ့တယ်...၊ ဟယ်ရီပေါ်တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေဘေးက လွတ်ခဲ့တာလဲ"

"ဒါကိုတော့ ကျုပ်တို့ထင်ကြေးနဲ့ပဲ တွက်နိုင်မယ်" ဒမ်ဘလီဒိုးက ပြောတယ်။

"ဘယ်တော့မှ အဖြေကို သိမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်"

ပါမောက္ခ မက်ဂေါ် နာဂေါဟာ ပိုးလက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည် ထုတ်လိုက်ပြီး မျက်မှန်အောက်က မျက်စိထောင့်ကို အသာလေး ၃-၄ ချက် သုတ်လိုက်တယ်။

ဒမ်ဘလီဒိုးဟာ နှာခေါင်းကို တအားရှူရှိုက်လိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲက ရွှေ နာရီတစ်လုံးကို ထုတ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဒီနာရီဟာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ နာရီ။ နာရီလက်တံ ၁၂ ခုပါတယ်။ ဂဏန်းတော့ မမြင်ရဘူး။ ဒီပြင် ကြယ်ပွင့်လေး တချို့ဟာ နာရီဘေးနား ပတ်ပြီးလည်နေတယ်။ ဒမ်ဘလီဒိုးဟာ နာရီထဲကနေ တစ်ခုခု သိရှိရလို့ထင်တယ်။ သူက နာရီကို အိတ်ထဲပြန် ထည့်ပြီး ပြောတယ်။ "ဟက်ဂရစ် နောက်ကျနေပြီ။ တစ်ခါတည်း မေးပါရစေ။ ကျုပ်ဒီကို လာမယ်ဆိုတာ ဟက်ဂရစ် ခင်ဗျားကို ပြောပြတာထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်" ပါမောက္ခမက်ဂေါ် နာဂေါက ပြောတယ်။

"ဒါပေမဲ့ သွားစရာနေရာတွေ အများကြီး ရှိနေလျက်နဲ့ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို လာတယ် ဆိုတာကိုတော့ ရှင်ကျွန်မကို ပြောပြလိမ့်မယ် မထင်ဘူး"

"ကျုပ်ဒီကိုလာတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဟယ်ရီကို သူ့အဒေါ်နဲ့ အဒေါ် ခင်ပွန်းဆီ အပ်ဖို့ပဲ။ အခု သူတို့ဟာ ဟယ်ရီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးပါ ပဲ"

"ရှင် ဒီမှာနေတဲ့ လူကိုညွှန်းတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်" ပါမောက္ခမက်ဂေါ် နာဂေါက အော်ပြောရင်း ခုန်ထပြီး အိမ်နံပါတ် ၄ ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ "ဒမ်ဘလီဒိုး... ရှင်ဒီလို လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်မ ဒီမှာ သူတို့ကို တစ်နေကုန် စောင့်ကြည့်နေတာ။

ကျွန်မတို့နဲ့ ဒီလိုလုံးဝမတူတဲ့ တခြားလူနှစ်ယောက်ကို ရှင်ရှာလို့တွေ့မယ် မထင်ဘူး။

ပြီးတော့ သူတို့မှာ ဒီလိုကလေး တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူ့အမေကို လမ်းပေါ် ရောက်အောင် ခြေနဲ့ကန်လာတာ ကျွန်မ မျက်မြင်ပါပဲ။ ငိုလား ယိုလားနဲ့ မုန့်စားမယ်ဆူပူနေတာ။ ရှင်က ဟယ်ရီပေါ်တာကို ဒီမှာလာနေဖို့ စီစဉ်တယ်ပေါ့လေ"

"ဒီနေရာက သူ့အဖို့အကောင်းဆုံးပဲ" ဒမ်ဘလီဒိုးက ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖြေတယ်။ "သူလုံလောက်စွာ ကြီးပြင်းလာတော့မှ သူ့အဒေါ်နဲ့ ဦးလေးတို့ဟာ ဒါတွေ အားလုံးကို ရှင်းပြလိမ့်မယ်။ ကျုပ် သူတို့ကို စာတစ်စောင် ရေးပေးထားတယ်"

"စာတစ်စောင် ဟုတ်လား" ပါမောက္ခ မက်ဂေါ် နာဂေါဟာ အားနည်းစွာနဲ့ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုရင်း အုတ်ရိုးပေါ် ပြန်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ "အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒမ်ဘလီဒိုး၊ ရှင်က စာတစ်စောင်တည်းနဲ့ ဒါတွေ အားလုံးကို ရှင်းပြနိုင်မယ် ထင်သလား။ ဒီလူတွေဟာ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ

နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ အလွန် ကျော်ကြားလိမ့်မယ်၊ အံ့ဩဖွယ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး။ စာအုပ်တွေအများကြီးက ဟယ်ရီရဲ့ အကြောင်းကို မှတ်တမ်း တင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာက ကလေးတိုင်းဟာ သူ့နာမည်ကို သိကြ လိမ့်မယ်"

"လုံးဝမှန်ကန်တယ်" ဒမ်ဘလီဒိုးက ပြောတယ်။ သူရဲ့ လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန် မှန်ချပ် အပေါ်ဘက်ရှိ မျက်စိဟာ အလွန်တည်ကြည်စွာ ရှိနေတယ်။

"ဒီအတွက် ဘယ်ကလေးမဆို အရမ်းပျော်ကြမှာ။ သူ လမ်းမလျှောက် တတ်၊ စကား မပြောတတ်သေးခင် ကတည်းက အလွန်နာမည်ကြီးနေပြီ။ သူ့အဖို့ လုံးဝမမှတ်မိတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ။ သူ့ကို ဒါတွေနဲ့ဝေးတဲ့နေရာမှာ ကောင်းကောင်း ကြီးပြင်းလာစေပြီး သူလက်ခံနိုင်မယ့် အချိန်ကျမှ သူ့ကို အသိပေးတာ ပိုကောင်းတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား မမြင်ပေဘူးလား"

ပါမောက္ခမက်ဂေါ် နာဂေါဟာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အတွေးလည်း လုံး ဝပြောင်းသွားပြီ။ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချပြီး "ဟုတ်-ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ပြော တာ မှန်တယ်။ ဒါဖြစ်သင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးကို ဘယ်နည်းနဲ့ ဒီရောက် အောင်ပို့ကြမလဲ။ ဒမ်ဘလီဒိုး" သူမဟာ ရုတ်တရက် ဒမ်ဘလီဒိုး ခြုံထည် ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟယ်ရီကို အင်္ကျီထဲ ဝှက်ထားသယောင် ထင်ရတယ်။

"ဟက်ဂရစ်က သူ့ကို ဒီခေါ်လာလိမ့်မယ်"

"ရှင့်အနေနဲ့ ဒါအမြော်အမြင်ရှိတဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်လို့ ထင်သလား။ ဒီ လောက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကို ဟက်ဂရစ်များ ခိုင်းရတယ်လို့"

"ကျုပ်ဟာ ကျုပ်အသက်ကို ဟက်ဂရစ်လက်ထဲ အပ်နိုင်တယ်" ဒမ်ဘလီ ဒိုး ပြောတယ်။

"ကျွန်မဟာ သူ့ကို စိတ်ကောင်းမရှိဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး" ပါမောက္ခ

မက်ဂေါ်နာဂေါက မပြောချင်ဘဲ ပြောလိုက်တယ်။ "ဒါပေမဲ့၊ ရှင်မေ့မနေနဲ့ ဦး၊ သူဟာ စေ့စပ်သေချာမှု မရှိဘူးနော်။ သူဟာ... အဲဒါ ဘာအသံလဲ"

လေးပင်တဲ့ ဝုန်းဝုန်းသံက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ငြိမ်သက်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်တယ်။ အသံဟာလည်း ကြာလေကျယ်လေပဲ။ သူတို့ဟာ အရပ် ၄ မျက်နှာကို ကြည့်တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ယာဉ်မီးများ ထွက်ပေါ်လာမလားလို့ ကြည့်တယ်။ အသံဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ဟိန်းသံကြီး ဖြစ်လာတယ်။ နှစ်ယောက်သား မိုးပေါ်ကို မော်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ဧရာမ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီး တစ်စီး မိုးပေါ်က ကျလာပြီး သူတို့ရှေ့က လမ်းပေါ်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်ဟာ အလွန်ကြီးမားပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ထိုင်လာတဲ့ ယောက်ျားကို မမီသေးဘူး။ သူ့အရပ်ဟာ လူသာမန်တွေရဲ့ နှစ်ဆရှိတယ်။ ကိုယ်အကျယ်က ငါးဆ အနည်းဆုံးရှိတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ထွားကျိုင်းလွန်းလို့ သဘာဝ မကျတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ကြမ်းတမ်းပြီး ထိန်းသိမ်းမရတဲ့ ပုံ။ ရှည်ပြီး ခဲပျစ်နေတဲ့ ဆံပင်နက်ထူထူနဲ့ မုတ်ဆိတ်တွေ သူ့မျက်နှာရဲ့ အများပိုင်းကို ဖုံးအုပ်ထားတယ်။ သူ့လက်ဝါး အမှိုက်ပုံးအဖုံးလောက် ရှိတယ်။ သားရေလည်ရှည်ဖိနပ် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ခြေထောက်ကလည်း ငါးမန်းကလေး နှစ်ကောင်နဲ့ တူနေတယ်။ ၎င်းရဲ့ တုတ်ခိုင်ပြီး ကြွက်သားတွေ ဖုတ်နေတဲ့ လက်မောင်းထဲမှာ သတ္တုလတ်စောင် တစ်ထည် ပွေ့ထားတာ တွေ့ရတယ်။

"ဟက်ဂရစ်" ဒမ်ဘလီဒိုးက ခေါ်လိုက်တယ်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချနိုင်လိုက်သလိုပဲ။

"မင်းရောက်လာပေပြီ။ ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်က ဘယ်ကရလာတာလဲ"

"ငှားလာတာ၊ ပါမောက္ခ ဒမ်ဘလီဒိုး၊ ဆရာ" ဧရာမလူကြီးကပြောရင်း

ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ အသာလေး ဆင်းလိုက်တယ်။ "ဆီးရီးအက်စ်ကြယ်ဘာ လိုက်ဆီက ငှားတာ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ရှာတွေ့ပြီဆရာ"

"ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူးနော်"

"မရှိပါဘူး ဆရာ၊ အိမ်လည်းတစ်ခုလုံး ပျက်သလောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က "မတ်ဂေါ်" တွေ စုမလာခင် သူ့ကို ချီလာခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့ ဘရစ်စထော်ပေါ်က ဖြတ်ပျံသန်းလာစဉ် သူအိပ်ပျော်သွားတယ်"

ဒမ်ဘလီဒိုးနဲ့ ပါမောက္ခ မက်ဂေါ်နာဂေါ်တို့ဟာ ကုန်းပြီး ဟို သက္ကလတ်စောင်ကို ကြည့်နေကြတယ်။ စောင်ထဲမှာ အိပ်မောကျနေတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်။

သူနဖူးပေါ်ကျနေတဲ့ ကျောက်စိမ်းနက်လို ဆံပင်တွေအောက်မှာ ပုံသဏ္ဌာန်ထူးခြားတဲ့

ဒဏ်ရာတစ်ခုရှိတယ်။ လျှပ်စီးလက်လိုက်တဲ့ ပုံစံနဲ့တူတယ်။

"အဲဒါက...." ပါမောက္ခ မက်ဂေါ်နာဂေါ်က တိုးတိုးပြောတယ်။

"ဟုတ်တယ်" ဒမ်ဘလီဒိုးက ပြောတယ်။ "ဒီအမာရွတ်က တစ်သက်လုံး သူနဲ့ရှိနေမှာ"

"ရှင် အကြံတစ်ခုခု မထုတ်နိုင်တော့ဘူးလား ဒမ်ဘလီဒိုး"

"ကျုပ်တတ်နိုင်တယ်ပဲ ထားဦး၊ ကျုပ်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအမာရွတ် ဟာ နောင်မှာ အသုံးကျစရာရှိတယ်။ ကျုပ်ဘယ်ဘက် ခူးပေါ်မှာလည်း အမာရွတ်တစ်ခု ရှိတယ်။ ပြည့်စုံတဲ့ လန်ဒန် မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ မြေပုံနဲ့ တူတယ်။ ကောင်းပြီ - သူ့ကို ကျုပ်ဆီပေးပါ။ ဟက်ဂရစ် - ကျုပ်တို့ အကောင်းဆုံးကတော့ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်ဆုံး လုပ်လိုက်ဖို့ပဲ"

ဒမ်ဘလီဒိုးဟာ ဟယ်ရီကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ပြီး ဒါစလီတို့ အိမ်ဆီ လျှောက်

သွားတယ်။

"ကျွန်တော်... ကျွန်တော် သူ့ကို နှုတ်ဆက်လို့ရမလား" ဟက်ဂရစ်က မေးတယ်။

သူ့ရဲ့ ဧရာမ ဖောင်းပွပွ ခေါင်းကြီး ဟယ်ရီပေါ် ကပ်သွားပြီး ကလေးငယ်ကို မှတ်ဆိတ်မွေး စူးလို့ ယားကျိကျိဖြစ်စေတဲ့ လှိုက်လှဲတဲ့ အနမ်းတစ်ချက် ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟက်ဂရစ်ဆီက ဒဏ်ရာရတဲ့ တောခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ အော်သံမျိုး ထွက်ပေါ်လာတယ်။

"ရှုး" ပါမောက္ခ မက်ဂေါ် နာဂေါရဲ့ အသံ။

"မင်းဒီလိုလုပ်ရင် "မတ်ဂေါ်" တွေ နိုးကုန်လိမ့်မယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဝမ်းနည်းပါတယ်" ဟက်ဂရစ်က တရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ပြောတယ်။ ညစ်ပေနေတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကြီးတစ်ထည် ဆွဲထုတ်ပြီး မျက်နှာကို အုပ်ထားတယ်။ "ကျုပ်တကယ့်ကို မထိန်းနိုင်လို့ပါ။ လီလီနဲ့ ဂျိမ်းတို့ သေသွားပြီ။ သနားစရာ ဟယ်ရီလေးကလည်း "မတ်ဂေါ်" တွေနဲ့ သွားနေရမယ်..."

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါသိပ်ကို ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာ။ ဒါပေမဲ့ မင်း ချုပ်တည်းထားမှ ဖြစ်မယ်။ နို့မို့ရင် သူတို့တွေသွားလိမ့်မယ်" ပါမောက္ခ မက်ဂေါ်နာဂေါက အသံနှိမ့်ပြီး ပြောတယ်။ ဟက်ဂရစ်ရဲ့ လက်မောင်းကို အသာလေး ပုတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဒမ်ဘလီဒိုးဟာ ဝင်းထရုံနိမ့်နိမ့်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး တံခါးမကြီးရှေ့ ရောက်သွားပြီ။ သူဟာ ဟယ်ရီကို သိမ်မွေ့စွာ လှေကားထစ်ပေါ် ချလိုက်တယ်။ ခြုံထည်ထဲကနေ စာတစ်စောင်ထုတ်ပြီး ဟယ်ရီရဲ့ စောင်ထုပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ဒီနောက် ကျန်သူနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ တစ်မိနစ်တိတိ သူတို့ သုံးဦး နေရာတွင် ရပ်နေကြတယ်။ စောင်ထုပ်ကို တိတ်တိတ်လေး ကြည့်နေကြ

တယ်။ ဟက်ဂရစ်ရဲ့ ပခုံးဟာ အဆက်မပြတ် လှုပ်ခါနေတယ်။ ပါမောက္ခ မက်ဂေါ် နာဂေါဟာ မျက်တောင်ကို တအားခတ်နေတယ်။ ဒမ်ဘလီဒို မျက်စိထဲက တောက်ပတဲ့ အလင်းရောင်ဟာလည်း မှိန်ကျသွားသလိုပဲ။

"ကောင်းပြီ ဒမ်ဘလီဒိုးဟာ နောက်ဆုံးမှာ စကားပြောပြီ။ "ဒီအတိုင်းပဲ ပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဒီမှာ ဆက်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို သွားကြရအောင်"

"ဟုတ်တာပေါ့" ဟက်ဂရစ်ရဲ့ အသံဟာ အလွန်နိမ့်ပြီး မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေတယ်။ "ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ကယ်ကို ဆီရီအက်စ်ကြယ်ကို ပြန်ပေးရမယ်။ မင်္ဂလာ ညချမ်းပါ။ ပါမောက္ခ မက်ဂေါ် နာဂေါ။ ပါမောက္ခ ဒမ်ဘလီဒိုး"

ဟက်ဂရစ်ဟာ သူ့ဂျက်ကင် အင်္ကျီလက်ကို မြှောက်ပြီး မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတဲ့ မျက်လုံးအစုံကို သုတ်တယ်။ လှည့်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်ခွတက်၊ ခြေနဲ့ နင်းပြီး စက်နှိုးလိုက်တယ်။ ဆိုင်ကယ်ဟာ တဝန်းဝန်းမြည်ပြီး ပျံတက်သွားတယ်။ အဝေးက ညအမှောင်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ် သွားတယ်။

"အမြန်ဆုံး ခင်ဗျားကို ပြန်တွေ့ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ပါမောက္ခ မက်ဂေါ် နာဂေါ" ဒမ်ဘလီဒိုးက သူမကို ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ပါမောက္ခ မက်ဂေါ် နာဂေါက နှာခေါင်းကိုရှုံ့ပြီး အဖြေပေးတယ်။

ဒမ်ဘလီဒိုးဟာ ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး လမ်းပေါ် တက်လိုက်တယ်။ သူဟာ လမ်းကွေ့ချိုးမှာ ရပ်လိုက်တယ်။ ငွေရောင်မီးမှိတ် ကိရိယာကို ထုတ်လိုက်တယ်။ သူ တစ်ချက် နှိပ်လိုက်တယ်။ အလင်းလုံး ၁၂ ခုဟာ သူတို့ ကိုယ်စီရဲ့ လမ်းမီးပေါ် ပြန်ရောက်သွားတယ်။ ရေဖယောင်းပင် လမ်းဟာ ချက်ချင်းဆိုသလို လိမ္မော်ရောင် အလင်းရောင်တွေ ဖြာထွက်လာတယ်။ ကျားအကွက် စင်းရှိတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင် ပေါ့ပါးစွာ တစ်ဖက်ကကွေ့ကို ချိုးဝင်သွားတာ

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့လိုက်ရတယ်။ အိမ်အမှတ် ၄ လှေကားထစ်ပေါ်က စောင်ထုပ်ကိုလည်း မြင်ရတယ်။

"ကံကောင်းပါစေ ဟယ်ရီ" သူက တိုးတိုးပြောရင်း ဆတ်ခနဲ လှည့်၊ ခြုံထည်ကို လှစ်ခနဲ ဆွဲခြုံလိုက်တာနဲ့ ကွယ်ပျောက်သွားရော။

လေပြင်းလေး တိုက်လာတဲ့အတွက် ရေဖယောင်းပင်လမ်းက ချစ်စရာ ပင်နီမ့် ခြံစည်းရိုးပင်တွေ လှုပ်ခါယိမ်းနွဲ့နေတယ်။ မည်းမှောင်တဲ့ မိုးကောင်းကင်အောက်မှာ လမ်းတစ်လမ်းလုံး ငြိမ်သက်သန့်ရှင်းစွာ လဲလျောင်းနေတယ်။ ဒီမှာ အံ့ဩစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာလို့ လုံးဝ မထင်ရဘူး။ ဟယ်ရီပေါ်တာဟာ စောင်ထုပ်ထဲမှာ လူးလိမ့်နေတယ်။ နိုးတော့ မနိုးဘူး။ လက်ကလေးတစ်ဖက်ဟာ စာအိတ်ဘေး တင်းတင်းကပ်ထားတယ်။ သူဟာ ဆက်လက်ပြီး အိပ်မောကျနေတယ်။ သူဟာ ဘယ်လောက် ထူးခြားပြီး နာမည်ကြီးတာ၊ နာရီအချို့ ကြာပြီးရင် ဒါစလီကတော် တံခါးဖွင့် နွားနို့ ပုလင်းထားတဲ့ အချိန်မှာ စူးရှစွာအော်ဟစ်လို့ သူနိုးရမှာကို မသိရှာဘူး။ ဒီနောက်ပိုင်း ရက်သတ္တပတ် အချို့အတွင်းမှာ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဒါလီရဲ့ တွန်းထိုးညှစ်ကိုက်ခံရမယ်... ဆိုတာကိုလည်း မသိရှာဘူး။ ဒီအချိန်အခါမှာ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လျှို့ဝှက်ဂုဏ်ပြုပွဲ ပါဝင်ကြတဲ့ သူအားလုံးဟာ အရက်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ရင်း တမင်အသံနှိမ့်ပြီး "ဟယ်ရီပေါ်တာကို ဂုဏ်ပြုတယ်။ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေး" လို့ ဆုတောင်းနေကြတယ်။
